

[Christmas Møller.]

i saa god Tid til Regeringen og til andre, idet jeg peger paa, at det er et meget stort Spørgsmaal, om Valutacentralen ikke er blevet et tveægget Sværd.

Vi mener, at Regeringen har handlet ilde over for Landbruget gennem hele sin Stilling til effektive Foranstaltninger over for dette Erhverv. Vi mener, at Regeringen har handlet ilde med Landets økonomiske Interesser, naar man betænker, at den Stilling, Regeringen har taget over for hele Arbejdssituationen, er stik imod den Pengepolitik, som Regeringen over Valutacentralen, over Nationalbanken har ført, og vi beklager fortsat, at det ikke er muligt at gennemføre de varige Nedsættelser af den faste Ejendomsbeskatning og de andre Foranstaltninger for Landbruget, som vil betyde den bedste Hjælp til Hovederhvervet og derigennem den stærkeste Bekæmpelse af Arbejdsløsheden.

Det ærede Medlem Hr Hartvig Frisch gav Udtryk for, at man, fra hvad han kaldte Oppositionens Side, vilde gennemføre en økonomisk Politik, der mindede om Stavnsbaandet for 200 Aar siden. Jeg har ikke noget imod, at det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch minder herom, for hvem er nærmest ved at indføre Stavnsbaandet i Landet i Dag? Er det Regeringen, eller er det os andre? Regeringen har for nylig her i Tinget fremsat et Lovforslag om Fastsættelse af Lønninger ved Statsforanstaltning. Tilsvarende Lønninger kan Landbruget ikke betale. Regeringens hele økonomiske Politik hviler paa, at Landbrugsproduktionen holdes paa fuld Højde, thi det er Smør- og Flæskeeksport, Ægeksport og anden Landbrugseksport, som fremskaffer Raamateriale til den Industri og til de andre Virksomheder i Landet, for hvilke man vil fastsætte disse Lønninger.

Altsaa, Regeringens hele økonomiske Politik har været bundet til en Landbrugsproduktion paa fuld Højde. Det vil sige, at Regeringen med sit Forslag om Statsfastsættelse af Lønninger var meget nærmere end vi andre ved at maatte gennemføre Foranstaltninger, som krævede, at Arbejdere og andre blev paa Landet, saaledes at Beskæftigelsen der kunde holdes ved lige. Jeg har ikke noget som helst imod, at det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch som den Historiker, han er, minder om Tiden for 200 Aar siden, men jeg siger: Som det da var Regeringen, som det da var Alfader, saaledes et det nu Regeringen, som er nærmest ved Nødvendigheden af at

maatte gennemføre slige Foranstaltninger for at holde hele sit System oppe.

Jeg beklager, at Regeringen med den store Magt og Indflydelse, den og først og fremmest dens ledende Mand har paa saa store Dele af Befolkningen, ikke bringer Befolkningen til Forstaaelse af, at Statsindgreb i Arbejdsløsspørgsmaal var nødvendigt. Her skulde Statsministeren, hvis han havde været den virkelige Leder af Landet, have talt Alvorsordet til sine egne, men det er unægtelig vanskeligere end at tale det til andre.

Vi Konservative nægter ikke, at der med Hensyn til Forholdet mellem Stat og Kommuner kræves en Udligning i den Forstand, at der maa foretages en anden Opgørelse over Statens og Kommunernes Udgifter end den, vi har i Dag. Vi har ikke kunnet medvirke til Regeringens Forslag, hverken hvad angaar de tre Hovedstadskommuner, eller hvad angaar den almindelige Udligning, og Regeringen har ogsaa selv ved den Maade, den har behandlet Sagen paa, og med den ringe Tid, den har givet Rigsdagen, erkendt, at det ikke var muligt at løse Opgaven i denne Samling. Jeg tror, man maa tilraade Regeringen at lave sine Forslag om, saa de bliver enklere og klarere og paa en ganske anden Maade sondrer, hvilket maa være muligt, mellem de faste Udgifter, som man i større Udstrækning lader Staten tage, og de skønsmæssige Udgifter, som overlades til Kommunerne.

Det, det imidlertid drejer sig om i Dag og i de kommende Maaneder, er Valget i September, hvor det skal afgøres, om det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs hede Ønske om at have Magten alene eller næsten alene skal opfyldes, eller om det skal være saadan, at der skal Samarbejde mellem forskellige Befolkningselementer til, for at et Resultat kan naas. Man skulde synes, at det var rimeligt og naturligt paa de økonomiske Omraader, jeg her har nævnt, at søge Samarbejde og Samvirke.

Hvor haarde Modstandere vi end kan være af hinanden i Principperne, hvilket jeg slet ikke nægter, at vi er, er der dog Omraader, paa hvilke vi af den ene eller anden Grund har kunnet mødes, f. Eks. med Hensyn til Valutaloven, erkendende Valgets Resultat, med Hensyn til Bankloven, erkendende det nødvendige i Ro paa dette Omraade, og med Hensyn til Lockout-Situationen, som vi alle husker; men paa det Omraade, som jeg vil kalde det nationale, det udenrigspolitiske og forsvarspolitiske, har Regeringen — og det er det, jeg næsten